

स्वप्ने

चहाच्या पेल्यांतील अमृताचे घोट घेत
दिवास्वप्ने रंगवण्यात तशी मी पटाईत
कीर्तीचे शिखर, यशाचे मंदिर
रत्नांचे भांडार, जगभर संचार
वगैरे, वगैरे
झोपेतील स्वप्ने मात्र
कधीच धड पडत नाहीत...
शाळेचे दिवस असतात
लवकरच परीक्षा
माझा तर अभ्यास काहीदेखील तयार नसतो
अर्धवट गुंगीमध्ये रडकुंडीला येऊन
मनांतल्या मनांत मी पुस्तके शोधीत फिरते
शेवटी आज परीक्षा
झोपेतल्या झोपेतच उठायला उशीर
धावपळ करीत मी कपडे हुडकीत राहाते
अखेर एकदा पळत, पळत
परीक्षेच्या जागी जाते
(हेदेखील स्वप्नच असते)
हाय रे दैवा !
परीक्षा तर सुरु झाली
आणि माझी जागा चुकली
माझा नंबर इथे नाही
धावत पळत जायला हवं
दुसऱ्याच एका शाळेमध्ये
दरदरून घाम सुट्टो
दचकून जागं होताच एकदम कसं छान वाटतं
पोट अगदी साफ झाल्यावर जसं वाटतं तसंच

आणखी एक असंच स्वप्न
 नेहमी पिच्छा पुरविणारं
 घरी बरेच पाहुणे येतात
 माझा स्वयंपाक तयार नाही
 घरांत काही सामान नाही
 मी सारखी इकडून तिकडे
 वेड्यासारखी फिरत राहते
 चायनीज जेवण मागवावं हे स्वप्नांत कसं सुचत नाही !

कितीतरी अशीच स्वप्ने
 चुकलेली गाडी, हरवलेली पर्स
 चारचौघांत फजिती
 माझे किंवा एखाद्या प्रिय अशा व्यक्तीचे
 अचानक निधन
 मनांत वसलेल्या गोष्टी
 स्वप्नामध्ये दिसतात म्हणे
 मग कुठे गेली ती दिवास्वप्ने
 कीर्तीचे शिखर, यशाचे मंदिर,
 वगैरे वगैरे
 कुणा महान द्रष्ट्यांना
 स्वप्नांत व्हायचा साक्षात्कार
 स्वप्नामध्ये गणिते सुटत
 साक्षात देव दर्शन देत
 मग आमच्याच वाट्याला
 का यावी ही कंगाल स्वप्ने ?
 कधी काही शुभचिन्हे
 स्वप्नांत तरी दिसू देत
 नाहीपेक्षा स्वप्नांनो
 झोपेंत कधी पढूच नका
 काळोखांतच घडू दे झोपेंतला सारा प्रवास
 बराच वेळ टिकणाऱ्या काळ्याकुटू बोगद्यासारखा

– डॉ. कुंदा जोशी

(‘राग कधी अनु राग’ या कवितासं ग हातून)